

TURKISH A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
TURC A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
TURCO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Aşağıdaki parçalardan **bir** tanesini seçerek, seçtiğiniz parça hakkında bir eleştiri yazınız.

1. (a)

**Ben bu kente dargınım be usta,
Ben bu kente kırgınım!
Onat Kutlar'a**

Ben bu kente dargınım be usta,
Ben bu kente kırgınım!
Bir çift sözüm var yine de
Bu kentin insanına
5 O da yarınının daha kötü,
Daha karanlık olduğu, olacağı...

Ben bu kente dargınım be usta,
Ben bu kente kırgınım!
Sahip çıkmaz sanatına, sanatçısına...
10 Şiirler yazdım ona mısra mısra
Sevgiler sundum sıcacık.
Anlamadı beni ah ne fayda
Anlamadı beni azıcık!

Her kaldırım taşında bu kentin
15 Damla damla gözyaşım
Ve her köşe başında
Delidolu sevdalanışım var oysa!
Gezdiğim oldu sabahlara dek sevdalı yollarında
Bilirim o yüzden her bir köşesini ezbere...
20 Cümle kaldırımlar, sokaklar bilir,
Ve cümle ağaçlar, kuşlar şahidimdir;
Ben bu kenti çok sevdim be usta,
Ben bu kenti çok sevdim;
Kırkayak'taki gökyüzünü en çok da
25 Ve Sevda Köprüsü'nü sonsuz bir aşkla...

Hatırlar mısın, sana yazdığım bir mektupta
'Sevda Şehri' yazmıştım zarfın üstüne
Ve sen yolladığın yanıtta
'Havalar nasıl' diyordun, 'Sevda Şehri'nde?'
30 Havalar iyi, güzel, hoş da;
Ben bu kente dargınım be usta,
Ben bu kente kırgınım! Bu kent beni şair etti, ağlattı;
İşsiz, güçsüz, aç-sersefil bıraktı! ...

İçlenmemiştim hiç bu kadar, üzülmemiştim...
35 Daha diyeceğim çok ya!
Kalsın başka mektuba.
Ben bu kente dargınım be usta,
Ben bu kente kırgınım! ...
Hadi kal sağlıcakla...

Bülent Özcan (Ağustos 1994)

- Şair kente beslediği duygularını nasıl anlatıyor? Neden?
- Şair kiminle konuşuyor?
- Kullanılan dil şiirin temasına ne kadar uygun?
- Bu şiir sizi nasıl etkiledi? Neden?

1. (b)

Eylül ve İstanbul

Eylülde ayrılıyorum İstanbul'dan, şimdi en güzel demleri Asmalımescit'in. Balık menüleri yenilenecek elbet, pişirme tarzları hep aynı kalsa da.

Çok değil birkaç hafta sonra aynı şekilde dışarıya masa kurulamayacağını bildiklerinden, garsonlar müşterilere karşı daha az tahammülsüz, müşteriler garsonlara karşı bir parça daha tahammüllü olacak. Senede tam üç kez deri değiştiren dişi bir yılan bu şehir. Yazın giydiği o pul pul altın sarısı, ışıltılı deri tamamen düştüğünde, durgunluğuna yeniden kavuşabilecek alttan çıkan morumtrak rengi, katmerli deseniyle. O zaman, sıcaklarda soğudukları evlerini yeniden sevmeye başlayacak şehrin sâkinleri. Güneş eridikçe, onlar da Boğaz kıyılarına yığılıp, hep aynı “kara-zeytin-beyaz-peynir-sade-poğaç-sahanda-yumurta” menülerini, hep aynı gazete sohbetleriyle tatlandırarak, her biri bir öncekinin tıpatıp aynı olan, uzadıkça uzayan pazar kahvaltılarını yapmaktan da usul usul vazgeçecekler. Kitapçılar bereketlenecek, sinemalar hareketlenecek; gene kötü kötü filmler gelecek şehre; ama aralarında iyileri de olacak. Gene kimse kıymetini bilmeyecek İstanbul'un. Ve o gene kıymetini bilmeyecek kimsenin.

Belalı bir med-cezir bu şehir. Uzağındaiken onu düşünmeden yapamadığım, içindeyken kendimi ondan uzaklaştırdığım örselenmiş bir aşk gibi daimi bir çekişme, didinme, mücadele. Çetrefil bir ay eylül çünkü, tam da suların çekilme zamanı. Mevsimlerin en kepezesi olan yaz boyunca her tarafı saran, vicık vicık insanın üzerinde eriyip kalan o yapışkan rehabetin, alışkanlıklar üzerine kurulu amaçsızlığın, tutkusuzluğun, kanıksamışlığın azar azar da olsa nihayet çekilmeye başladığı ay. Sular azaldığında, yaz boyu hep ayaklarımızın altında olan ama neredeyse hiç hissetmediğimiz, hissetsek dahi değmemeye özen gösterdiğimiz taşlarla, kayalarla, kendi dipsiz yalnızlığımızla göz göze geleceğiz eylül ayında. Neyse ki işe dönme mecburiyeti var çoğumuzun. Yapacak bir yığın anlamsız iş, ayak uyduracak bir düzen, illâ ki zamanında yetişilecek yerler, üzülecek kıyırık hadiseler var önümüzde. Meşgulüz neyse ki. Yoksa nasıl kaldırabilirdik eylülle gelen iç muhasebesini.

Eylülde ayrılıyorum İstanbul'dan. Oysa en güzel demleri Asmalımescit'in. Ama işte, 1920 sonbaharında, bir yük gemisinin güvertesinde bu şehre gelen sevgili Agripina Fyodorovna Antipova'nın bana öğrettiği gibi, “İstanbul'a ya bir şeylerden kaçılarak varılır ya da gün gelir ondan kaçılır.”

Ve sonra, dayanamaz insan İstanbulsuzluğa. Döner gene, sular yükseldiğinde...

Elif Şafak, *Zaman Newspaper* (28.08.2005)

- Yazarın kullandığı dilin konu ile bütünleşmesi hakkında ne söyleyebilirsiniz?
- Metindeki en etkili imgeler hangileri?
- Bu metin sizde ne tür duygular uyandırdı? Neden?